

Τα παρακάτω κείμενα συνιστούν τις απόπειρες κάποιων ταλαντούχων στην λογοτεχνία μαθητών να συνεχίσουν τη νουβέλα του Παπαδιαμάντη, Η φόνισσα. Δημιουργήθηκαν στα πλαίσια του μαθήματος της λογοτεχνίας α' λυκείου, δημιουργικής γραφής, με συντονίστρια την Ευαγγελία Γραμμένου.

Τα κείμενα αυτά δείχνουν πόσο είναι απελευθερωτική η λογοτεχνία, πόσο η γλώσσα του Παπαδιαμάντη συγκινεί ακόμα και πόσο τα παιδιά είναι σε θέση να καταστούν δημιουργοί και όχι μόνο παθητικοί δέκτες και φερέφωνα του διδάσκοντα και των όποιων σωστών ή λανθασμένων απόψεών του. Εξάλλου οι σύγχρονες θεωρίες μάθησης και μελέτης της λογοτεχνίας μιλούν για την πρωτοκαθεδρία της αυτενέργειας του αναγνώστη ο οποίος ουσιαστικά είναι ο τρίτος κρίκος στη λογοτεχνία μετά τον δημιουργό και το έργο. Πολλά συγχαρητήρια σε όλη την τάξη του Α1 και ειδικότερα στους μικρούς λογοτέχνες.

ΡΟΦΥΛΑΚΕΣ! Η ΦΡΑΓΚΟΓΙΑΝΝΟΥ ΕΤΡΕΧΕ... ΕΤΡΕΧΕ... ΚΑΙ ΕΝΟΜΙΖΕΝ, ΟΤΙ ΦΕΥΓΕ ΤΟΝ
ΟΡΑΝΙ, ΜΑ ΤΗΝ ΣΥΜΦΟΡΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΝΤΗΝ... ΤΗΝ ΕΞΕΡΕ ΜΑΖΙ ΤΗΣ

Το ψήλωμα του νου

Ειρήνη Λόκα

[...] Η Φραγκογιαννού περνώντας χωρίς κανέναν δισταγμό από τον επικίνδυνο βράχο που μ' ένα παραπάτημα μπορούσε να την είχε βυθίσει στο σκοτάδι του θανάτου, προχώρησε προς την πηγή να ξαποστάσει.

Έκλεισε για λίγο τα γεμάτα ρυτίδες μάτια της και επέτρεψε στον εαυτό της να ηρεμίσει. Ξαφνικά, άκουσε ένα κοριτσίστικο γέλιο και τaráχτηκε. Άνοιξε τα μάτια και ακριβώς μπροστά στο πρόσωπο της είδε ένα μικρό κοριτσάκι με καστανά μακριά μαλλιά να την κοιτά. Ήταν σίγουρη πως το γνώριζε αυτό το κορίτσι. Σταμάτησε να την κοιτάει. Μια άλλη παιδική φωνή την διέκοψε. Η Φραγκογιαννού σάστισε. Είχε καταλάβει ότι όλες αυτές ήταν αναμνήσεις, ξεχασμένες εδώ και καιρό, κρυμμένες από το μίσος και την τρέλα. Κι όμως, αυτή τη στιγμή θυμόταν καθαρά. Ήταν από τις λίγες μέρες που η μητέρα της τήν άφηνε να κάνει μια βόλτα με την κόρη της γειτόνισσας. << Το κεφάλι κάτω και μην αργήσεις το βράδυ. >> Της έλεγε με την τσιριχτή φωνή της. Αυτή δεν μιλούσε απλά κουνούσε το κεφάλι της καταφατικά. Λίγα λεπτά ελευθερίας ήταν. Μέσα σε τόσα χρόνια ζωής, λίγα λεπτά ελευθερίας. Μετά ο γάμος μου μ' αυτόν, το παιδί που μόνη μου μεγάλωσα γιατί για το μόνο που νοιαζόταν αυτός ήταν τα τραπουλόχαρτα, παιδί και γυναίκα δεν είχε, μόνο αυτά. Το προικιό μου, αυτό ήταν πραγματικά δικό μου και το πούλησε και δεν άφησε ούτε μια δραχμή για μένα >>.

Ξαφνικά ένας δυνατός κρότος ακούστηκε. Οι αστυνομικοί είχαν περάσει τον βράχο. << Ακίνητη >> φώναξαν. Η Φραγκογιαννού

άρχισε να τρέχει, μάταια όμως γιατί οι αστυνόμοι την είχαν φτάσει και με δύο πιστολιές την έριξαν κάτω στο χώμα. Αίμα άρχισε να ποτίζει το γεμάτο χώμα φουστάνι της. Τα πάντα θόλωσαν. Μέχρι που σαν λάμψη από τον ουρανό εμφανίστηκαν η κόρη της και η εγγονή της. Ήταν και οι δύο όμορφες και κατάλευκες. Έμοιαζαν τόσο ευτυχισμένες. Έπαιζαν και χόρευαν γύρω από τα σύννεφα. Ο σαλεμένος της νους έκανε αυτές τις σκέψεις που τότε δεν γνώριζε ότι ήταν στην φαντασία της. Έτσι έκλεισε τα μάτια της και χαμογέλασε μετά από πολύ καιρό. Μπορεί να μην το έκανε και ποτέ.

Μοιράστηκε την ψεύτικη ευτυχία της κόρης της και τώρα ξέρει πως όλα αυτά ήταν ένα όραμα. Τώρα ξέρει...

Η ανθρώπινη δικαιοσύνη

Σταμάτης Λέτσιος

Ή γραιιά Χαδούλα μισοπνιγμένη, μέσα στην βαθιά θάλασσα παλεύει να σώσει την ίδια της την ζωή ,και με ένα θαύμα καταφέρνει να φτάσει στην απέναντι πλευρά. Με τεράστια χαρά που ξαναβρίσκεται σε στεγνό και ασφαλές έδαφος,πέφτει στα γόνατα της και φιλάει το πράσινο χλωρό γρασίδι που βρίσκεται κάτω από τα πόδια της.

Απο το πουθενά όμως δυνατοί κρότοι όπλων ακούγονται από την απέναντι πλευρά, η γραιιά Χαδούλα γυρίζει την πλάτη της για να αντικρίσει τους αστυνομικούς να την πλησιάζουν όλο και πιο γρήγορα. Έτσι η Χαδούλα μπαίνει μέσα στο εξωκλήσι για να κρυφτεί και αρχίζει να εξομολογει τον εαυτό της:

- «Αϊ Γιάννη μου,θαυματοργέ προστάτη μου, έκανα την σωστή κίνηση που σκώτοσα τα αθώα παιδιά ή όχι,εάν όχι στείλε μου μια τιμωρία την αξίζω...»

Ξαφνική ζαλάδα χτυπάει τότε την γραιιά Χαδούλα και ο κόσμος γύρο της αρχίζει να γίνεται μαύρος, το πάτωμα χάνεται κάτω από τα ίδια τα πόδια της και θολωμένες φωνές ακούγονται στο αυτί της πριν να πέσει αναίσθητη στο κρύο και σκληρό πάτωμα.

.Ενώ είναι αναίσθητη η γραιιά Χαδούλα αντικρίζει όλα τα θύματα τα οποία σκότωσε. Όμως δεν τα βλέπει χαρούμενα, τα βλέπει θλιμμένα και γεμάτα αίματα.

Όταν ξαναβρίσκει τις αισθήσεις της βρίσκεται μέσα σε μια βάρκα μαζί με τους αστυνομικούς και η γραιιά Χαδούλα αναρωτιέται.:

- Που είμαι; Ποιοί είστε εσείς;

-Κυρά Χαδούλα συλαμβάνεστε για τον φόνο των 5 παιδιών.

Τότε η γραιιά Χαδούλα θυμάται τι είχε πει στο εξωκλήσι προς τον Αϊ Γιάννη, κοιτώντας προς τον ουρανό λέει :

-Ευχαριστώ Αϊ Γιάννη μου, αξίζω αυτήν την τιμωρία για αυτές τις αθώες φτωχές ψυχές τις οποίες σκότωσα χωρίς κάποιο λόγο.

Έγκλημα και τιμωρία

Κατερίνα Κούτσικου

Η Φραγκογιαννού νόμιζε ότι είχε έρθει το τέλος της. Όμως σκέφηκε «Δεν πρόκειται να πεθάνω πριν πάω στο Μποστάνι που μου προκάλεσε όλη αυτή τη δυστυχία».

Και εκ θαύματος η Φραγκογιαννού προχώρησε και με ένα σάλτο έφτασε στο κατώφλι από το εκκλησάκι του Αϊ-Σώστη. Βλέποντας το Μποστάνι, δίστασε λίγο. Έπειτα χωρίς δεύτερη σκέψη μπήκε μέσα και προχώρησε όσο μπορούσε. Τα πόδια της ήταν καταπληγιασμένα και ματωμένα απ' τα κοφτερά βράχια αφού τα παπούτσια της είχαν κολλήσει στον πάτο της θάλασσας. Έπεσε στα γόνατά της και μπροστά στην εικόνα του

άφησε λίγα λουλούδια που είχε μαζέψει από το βουνό, όπου μέχρι τώρα τα είχε φυλάξει στην τσέπη του φορέματός της. Άρχισε να τον παρακαλεί για συγχώρεση και να του λέει για την ζωή της. Πρώτα του διηγήθηκε για το πώς ήταν η ζωή της όταν την πάντρεψαν με κάποιον που δεν ήθελε, για τα παιδιά της, για τα εγγόνια της. Και έλεγε, ώσπου έφτασε η ώρα να δύσει ο ήλιος και τα πουλιά πήγαν να κοιμηθούν και η θάλασσα γαλήνεψε. Ήξερε ότι ερχόταν το τέλος της. Την προηγούμενη νύχτα είδε σ' ένα όνειρό τους γονείς της που της έγνεφαν προς το μέρος τους αλλά εκείνη δεν τολμούσε φοβόταν. Δεν μπορούσε όμως να ξέρει μέχρι τότε τι σήμαινε αυτό. Τώρα ήταν σίγουρη. Οι χωροφύλακες διέσχισαν την θάλασσα. Ήταν σαν να της το 'λεγε ο Αϊ-Σώστης. Ήθελε να την πιάσουν οι χωροφύλακες. Εκείνοι πλησίαζαν προς το μέρος της.

Κάποια στιγμή έφτασαν, μπήκαν μέσα και την πλησίασαν. Χωρίς να μιλήσει παραδόθηκε. Δεν φοβόταν πια. Άλλωστε η τελευταία της επιθυμία είχε πραγματοποιηθεί, εξομολογούμενη τις αμαρτίες της στον Αϊ-Σώστη. Δεν είχε λόγο πια να ζει.

Την επόμενη μέρα εκτελέστηκε στην πλατεία του χωριού.